

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Ίουλής μήνας, μεσημέρι. Ὁ θερμογόνος ἥλιος εἶναι στό ζενίθ του κι' ὁ ἴδρωτας τρέχει σάν ποτάμι σάν γυρίζω μέ τό λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς ἀπό τή χώρα. Ἡ μάνα μου ξεπρόβαλε στό κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μας καί μέ ρωτᾶ ἀνήσυχη γιατί ἄργησα τόσο νά γυρίσω. «Νά», τῆς ἀπαντῶ στό γρήγορα, σάν τρέχω νά δροσίσω λίγο τό πρόσωπό μου, «ἔχασα τό λεωφορεῖο στίς μιά καί τό ἐπόμενο.... ἔπρεπε νά γεμίσει γιά νά φύγει ....», κατάλαβε τότε, συνηθισμένο φαινόμενο στό λεωφορεῖα μας, ιδιαίτερα ἄμα δέν ἐπικρέματο ἡ ἀπειλή τῆς ἀντίπαλης ἐταιρείας. «Τί νά σου κάμω, γίόκα μου, ὁ παππούς σου σέ περίμενε τρεῖς ὥρες γιά νά σέ πάρει στό Βούρκαρη....» στό Βούρκαρη; τήν διάκοψα ἀπότομα κεραυνόπληκτος. «Ποῦ εἶναι τώρα, γιατί ἔφυγε, ...θέλω νά πάω στό Βούρκαρη...!!!» κι' ἔβαλα τά κλάματα σάν μικρό παιδί, κι' ἄς ἤμουνα στό γυμνάσιο.

Δέν θυμᾶμαι πόσο γρήγορα ἐτοίμασα μερικά πράγματά μου σέ μιά τσάντα κι ἔφυγα σάν κυνηγημένος γιά τή Συρκανιά (τή θόρεια ἀκριτική ἐνορία τῆς Κυθρέας) μέ τήν ἐλπίδα νά προφθάσω στό δρόμο τόν γέροντα παπποῦ μου, καθαλλάρη στό γιγαντώσωμο γαῖδουρί του. Πῆγα κατευθεῖαν στό σπίτι τῆς γιαγιάς μου καί σάν μ' εἶδε τόσο λαχανιασμένο τρόμαξε ἡ καυμένη. «Ποῦ εἶναι ὁ παππούς μου....» τῆς φώναξα δυνατά, σχεδόν ὑστερικά. Ἐντί γι' ἀπάντηση μέ χάδεψε τρυφερά στά μαλλιά, θέλοντας νά μέ καθησυχάσει, μιά κι' ἤξερε πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου νά πάω ἐκεῖνο τό καλοκαίρι κοντά στόν παπποῦ μου!

Σχεδόν μονορούφι ἤπια μιά δροσερή σπιτίσια λεμονάδα πού κάτω ἀπό ἄλλες συνθήκες θά τήν ἀπολάμβανα γουλιὰ-γουλιὰ (πρωτομάστορας στήν κατασκευή τῆς ἡ γριά) κι' ἔφυγα, παρά τίς σφοδρές ἀντιρρήσεις τῆς κι' ἀφοῦ κατάφερε προτοῦ μέ χάσει ἀπό τά μάτια τῆς νά μέ φορτώσει καί μ' ἕνα «σακκί» εὐχές, γιά τό Βούρκαρη. Ὁ δρόμος, μοῦ ἦταν πολύ γνώριμος, γιατί πολλές φορές εἶχα τό «προνόμιο» νά τόν διαβῶ καθάλλα στό γαῖδουράκι, σάν πῆγαινε ἡ μεγαλοφαιμελία στό Βούρκαρη, γιά νά μαζέψει τά χαρούπια καί τίς ἐλιές στά κτήματα πού ἔχουμε ἐκεῖ.

Ὁ Γέρο-Πενταδάκτυλος πρόβαλε ἀπειλητικός κι' ἀπλησίαστος μπροστά μου σάν πέ-

ρσα τόν Κεφαλόβρυσο, τήν μεγάλη βρυσομάνα τῆς «Μεσαρκᾶς» ἀφήνοντας πίσω τά γάργαρα νερά του πού τόσο ἀφειδώλευτα σκορπίζει γιά χρόνια τώρα σέ γῆ καί ἀνθρώπους, ὅμως στό πόδια μου εἶχα φτερά σάν πῆρα τό μικρό μονοπάτι πού ὀδηγοῦσε ἀνάμεσα ἀπό σχοιניים καί ἀγκαθιές γιά τή βουνοκορφή, ὡς κεί πού ἡ ἀποτυπωμένη παλάμη τοῦ Διγενῆ Ἄκριτα σοῦ προκαλεῖ δέος ἀλλά κι αἰσθήματα ἄκρατης ἀγαλλίασης σάν γεμίσεις τά κουρασμένα στήθη σου μυρωμένο ἀέρα τοῦ βουνοῦ καί τῆς καταγάλανης θάλασσας πού ξεπροβάλλει μπροστά σου μέ τήν ἀπεραντοσύνη τῆς.

Σάν ἔφτασα κεί, κάθησα σ' ἕνα ἀπότομο βράχο γιά νά ξεποστᾶσω κι' ἔμεινα ν' ἀγναντεύω, ὅτι ἀπλόχερα ἡ φύση εἶχε γύρω σκορπίσει. Πίσω μου κατακίτρινη ἡ Μεσαορία, στολίδια τοῦ κάμπου τά μικρά χωριουδάκια τῆς περιοχῆς καί πιό κοντά τό χωριό μου, ξεχωριστό πράσινο κέντημα ἀπλωμένο στούς πρόποδες τοῦ Πενταδακτύλου, ἡ Κυθρέα! Μπροστά μου στ ἀριστερά ξεπρόβαλε μιά ἄκρη τῆς πανέμορφης νύφης τοῦ Βορρά, ἡ Κερύνεια, πιό κοντά ἡ Κλεπίνη κι ἄλλα χωριά τῆς περιοχῆς. καί στό θάθος ἡ θάλασσα (ἡ... ὁ «γιαλός» κατὰ τόν μακαρίτη τώρα παπποῦ μου...., «στό γιαλό σέ παίρνω, ὄχι ὅμως στή θάλασσα» μζῷ ἔλεγε πεισματικά σάν ἐγώ μικρός τσιτσιρίζα γιά νά πᾶμε στή θάλασσα!). Κι' ἀπό πάνω ὁ οὐρανός πού φιλοῦσε μακριά στόν ὀρίζοντα τά κύματα τοῦ ὑγροῦ στοιχείου κι' ἀπλωνόταν καταγάλανος στό ἀπειρο Θεέ μου τί ἀπεραντοσύνη!....

Ἦρες ὀλόκληρες μπορούσε νά κάθεται κάποιος ἐκεῖ, καί νά χαιρεταί τις εὐωδίες τῶν πεύκων καί τῶν θάμνων, μέσα σ' ἐκείνη τήν ἀπειρη γαλήνη πού τήν διάκοπταν μόνο τά γλυκά τερετίσματα τῶν κάθε λογῆς πουλιῶν. Ποτέ ξανά δέν μοῦ ἔτυχε νά νοιώσω τόσο χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος ἀνάμεσα στή φύση, σάν ἐκείνη τήν καυτή καλοκαιριάτικη μέρα!

Ξαλαφρωμένος κι ἀνανεωμένος πῆρα τό κατηφορικό μονοπάτι πρὸς τό Βούρκαρη, τό μικρό καί γραφικό αὐτό συνοικισμό στούς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, περὶ τά δυό μίλια ἀπό τή θάλασσα.

Σέ λίγη ὥρα βρέθηκα μέσα στό τούρκικο χωριό Τραπέζου κι' ἕνα βαρῦ αἶσθημα πλά-